Súd:	Okresný súd Bardejov
Spisová značka:	SK-3C/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8620200214
Dátum vydania rozhodnutia:	19. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ivo Parada
ECLI:	ECLI:SK:OSBJ:2024:8620200214.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom JUDr. Ivom Paradom v spore žalobkyne A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. E. XX, právne zastúpenej
JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanej E. F., G., A. X, XXX XX B., H.: XX XXX XXX, právne zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., Vajnorská 21A, 831 03 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy v sume 3 300 eur, takto

r o z h o d o l :

I. Konanie v časti prevyšujúcej sumu 110,00 eur zastavuje.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 110,00 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobkyni priznáva náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu, o ktorých výške bude rozhodnuté v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa (ďalej aj ako „žalobca“) sa podanou žalobou doručenou Okresnému súdu Svidník dňa 03.02.2020 domáhala proti žalovanej zaplatenia nemajetkovej ujmy v sume
5 000 eur.

2. Okresný súd Svidník rozsudkom č. k. 3C/10/2020-145 zo dňa 08.12.2022 takto rozhodol: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 3 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. Vo zvyšku žalobu zamieta. III. Žalobcovi priznáva náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu.“
3. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch I. a III. podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná.
4. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 25Co/20/2023-246 zo dňa 05.09.2023 takto rozhodol: „Zrušuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie prvoinštančného súdu.“
5. Rozsudok Okresného súdu Svidník č. k. 3C/10/2020-145 zo dňa 08.12.2022 nadobudol právoplatnosť vo výroku II. dňa 14.02.2023.
6. V ďalšom štádiu konania zo zreteľom na uvedené zostali predmetom konania výroky I. a III. vyššie uvedeného rozsudku Okresného súdu Svidník.
7. Úlohou prvoinštančného súdu je vyriešenie otázky miestnej príslušnosti, a následne otázky premlčania uplatneného nároku, ako aj otázky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a otázky výšky nemajetkovej ujmy.

7.1 Odvolací súd ďalej konštatoval, že námietka pasívnej legitimácie žalovanej nie je dôvodná, pretože prvoinštančný súd sa s touto námietkou vyporiadal riadne a správne, a v celom rozsahu odvolací súd v tomto rozsahu poukazuje na závery prvoinštančného súdu. Právny vzťah, ktorý vznikol, vznikol medzi žalobkyňou a žalovanou. Žalovaná zbierala o žalobkyni v dôsledku vzniku právneho vzťahu (zmluvy o pripojení) osobné údaje, s ktorými osobnými údajmi nenakladala správne. Nakladanie s osobnými údajmi žalobkyne zverila spoločnosti ELSIG, s.r.o., so sídlom v Kežmarku, ktorý s osobnými údajmi nenakladal v súlade so zákonom o osobných údajoch, a preto došlo k bezpečnostnému incidentu v dôsledku ktorého si žalobkyňa uplatňuje nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti. Tento nárok je priamo smerovaný voči osobe, ktorá umožnila sprostredkovateľovi zbierať údaje a nezabezpečila kontrolu a spracovanie týchto údajov v súlade so zákonom (bod 50 odôvodnenia citovaného rozsudku odvolacieho súdu).
8. Žalobkyňa žalobu odôvodnila dôvodmi, ktoré sú uvedené nižšie tohto odôvodnenia a s ktorými sa súd stotožnil.

9. Podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

10. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

11. Žalobkyňa vzala späť žalobu sčasti prevyšujúcej sumu 110 eur podaním zo dňa 06.12.2023. Žalovaná na pojednávaní dňa 19.03.2024 súhlasila so späťvzatím žaloby v tejto časti. Preto súd konanie v tejto časti zastavil.

12. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla nasledovné:

12.1 K námietke miestnej príslušnosti:

12.2 Žalovaná zastáva stanovisko, že v prípade žaloby žalobcu na ochranu osobnosti a ním uplatneného nároku nejde o spor spotrebiteľský a žalovaná preto namieta podľa § 41 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník. Miestne príslušným súdom na konanie v prvej inštancii v prípade
žaloby žalobcu na ochranu osobnosti je podľa § 13 CSP všeobecný súd žalovanej, to jest v tomto prípade mal vo veci konať a rozhodnúť Okresný súd Bratislava II. Zo žaloby žalobcu je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že tento si uplatňuje a domáha sa práv na ochranu osobnosti ako absolútnych práv podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. nárokov vyplývajúcich z neoprávneného zásahu do týchto jeho absolútnych práv. Predmetné absolútne práva nemajú v žiadnom prípade svoj právny základ v záväzkovom vzťahu založenom spotrebiteľskou zmluvou a ani so spotrebiteľskou zmluvou nesúvisia v tom zmysle, aby spor o týchto jeho právach, resp. nárokoch vyplývajúcich z ním tvrdeného neoprávneného zásahu do týchto práv, bolo možné považovať za spor spotrebiteľský. Spotrebiteľské právo je totiž zásadne právo zmluvné (záväzkové), čo sa o osobnostných právach, ktorých neoprávnený zásah žalobca namieta a domáha sa zadosťučinenia vo forme peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, v žiadnom prípade konštatovať nedá. Žalovaná v tejto súvislosti poukazuje napr. aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.2.2011, spis. zn.: 5Cdo/265/2009, v ktorého odôvodnení na str. 3 sa uvádza, že „právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je jednorazové právo a toto nemožno podriadiť pod inštitút záväzkových vzťahov a predstavuje právo na osobitnú formu ochrany osobnosti fyzickej osoby neviazanú na žiadne iné právo. Z uvedeného dôvodu preto žalovaná opakovane konštatuje, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej sa domáha žalobca je samostatné právo, ktoré nie je viazané na spotrebiteľskú zmluvu – zmluvu o pripojení, ktorú žalovaná so žalobcom uzatvorila (v tomto zmysle s ňou právne ani nesúvisí) a preto v prípade žaloby žalobcu na ochranu osobnosti nejde o spor spotrebiteľský.

12.3 S takýmto názorom žalovanej, teda že nejde v tomto prípade o spotrebiteľský spor, sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) v rozsudku zo dňa 30.3.2021, spis. zn.: 13Co/7/2021, ktorým tento rozhodol o odvolaní žalovanej voči rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 18.6.2020, sp. zn. 6C/29/2018, v identickej veci – žaloba B. F. a ďalších 42 žalobcov (ten istý bezpečnostný incident).

Odvolací súd skonštatoval, že príslušnosť Okresného súdu Svidník nie je daná z dôvodu, že by išlo o spotrebiteľský spor, ale je daná z dôvodu, že v tomto prípade sa jedná podľa názoru odvolacieho súdu vlastne o náhradu škody (nemajetková ujma je škoda) a preto je popri všeobecnom súde žalovaného daná aj miestna príslušnosť súdu, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Žalovaná sa však ani s týmto právnym názorom odvolacieho súdu odôvodňujúcim príslušnosť Okresného súdu Svidník nestotožňuje. Žaloba na ochranu osobnosti nie je žalobou na náhradu škody. Ide o dve rôzne veci, pričom nejde len o názor žalovanej, ale žalovaná poukázala v tejto súvislosti v konaní na nález ÚSSR zo dňa 26.10.2012, spis. zn.: IV ÚS 345/2012, ako aj na uznesenie NSSR zo dňa 31.7.2019, spis. zn. 2CdoGp/1/2017, ktorým rozhodol o dovolaní generálneho prokurátora, ktoré exaktne rozlišujú medzi žalobou na ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy a žalobou na náhradu škody. Okresný súd Svidník preto nie je miestne príslušný ani z tohto dôvodu. Miestne príslušným súdom na konanie v prvej inštancii na prejednanie žaloby žalobcu na ochranu osobnosti je podľa § 13 CSP všeobecný súd žalovanej, to jest v tomto prípade Okresný súd Bratislava II., ktorému mala byť vec postúpená.

12.4 Žalovaná konštatuje, že súd otázku svojej miestnej príslušnosti aj napriek námietke žalovanej nesprávne právne posúdil, čoho následkom je, že neboli splnené procesné podmienky konania požadované príslušnými ustanoveniami CSP, nakoľko vo veci koná
a rozhodne miestne nepríslušný súd. Zároveň tým, že tento súd vo veci koná a rozhodne, aj napriek tomu, že nie je súdom miestne príslušným, dôjde k porušeniu základného práva žalovanej na zákonného sudcu podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

12.5 Ďalej sa takýmto postupom súdu na úkor žalovanej zasiahlo do procesného postavenia žalovanej a žalobcu tým, že žalobcovi bolo priznané postavenie slabšej strany s príslušnou ochranou (ak súd ustáli v rozhodnutí svoju miestnu príslušnosť z dôvodu existencie spotrebiteľského sporu) a to v spore (ochrana osobnosti), kde mu takéto postavenia a ochrana jednoznačne nepatrí a zároveň bol žalobca v spore zvýhodnený aj tým, že bol oslobodený od poplatkovej povinnosti.

13. K námietke premlčania:

13.1 Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej. Podľa vyššie uvedeného ustanovenia, ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčacia doba pre právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej neoprávneným zásahom do osobnostných práv je v súlade s § 101 Občianskeho zákonníka trojročná a plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

13.2 Žalovaná konštatovala, že k bezpečnostnému incidentu, ktorý mal za následok sprístupnenie osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám, resp. možnosť takéhoto sprístupnenia, došlo v bližšie neustálenom čase v priebehu mesiaca január 2017. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na samotnú žalobu žalobcu, kde tento na str. 9 uviedol, že k bezpečnostnému incidentu z pohľadu administratívnej zodpovednosti došlo v priebehu mesiaca január a február 2017, za ktorý incident administratívne zodpovedá obchodný zástupca žalovanej, avšak občianskoprávne voči žalobcovi zodpovedá žalovaná, pretože osobné údaje boli obchodným zástupcom – spoločnosťou ELSIG s.r.o. spracúvané v jej mene.

13.3 Žalovaná poukázala v tejto súvislosti tiež na rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov zo dňa 22.12.2019, číslo konania 01515/2017, ktorým tento uložil spoločnosti ELSIG s.r.o. ako sprostredkovateľovi pokuto vo výške 5 000 eur za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 (zodpovednosť za bezpečnosť osobných údajov) v tom čase platného zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov, ku ktorému došlo v priebehu mesiacov január a február 2017.

13.4 Žalovaná tiež poukázala na Návrh na začatie konania o ochrane osobných údajov B. A. F. proti žalovanej zo dňa 28.8.2017, číslo konania 01351/17, kde navrhovateľ na str. 3 uviedol, že minimálne v čase od 25.1.2017 (kedy boli dokumenty, resp. vrece, v ktorom sa nachádzali videné v sklade na papierový odpad zamestnancom spoločnosti ELSIG s.r.o. p. H. I.) do 9.2.2017, kedy ich našiel navrhovateľ B. A. F., mohli byť dokumenty nepovolanými osobami zneužité.

13.5 Poukázala tiež v tejto súvislosti na spisovú dokumentáciu Okresného riaditeľstva PZ vo Svidníku, Odbor poriadkovej polície, ČPS: ORPZ-SK-OPP5-77/2017-P, z ktorého je zrejmé, že dokumenty

obsahujúce osobné údaje žalobcu boli omylom umiestnené do priestoru určeného na papierový odpad v priebehu mesiaca január 2017.

13.6 Z uznesenia súdu zo dňa 17.2.2020, ktorým tento vyzval žalovanú, aby sa vyjadrila k žalobe žalobcu vyplynulo, že žaloba bola doručená súdu dňa 3.2.2020, to jest po uplynutí trojročnej premlčacej doby tak, ako je uvedené vyššie.

13.7 Žalovaná týmto uplatnila námietku premlčania práva žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatňovaného žalobou a žiadala súd, aby z uvedeného dôvodu toto právo žalobcovi nepriznal.

14. K meritu veci – zodpovednosť za nemajetkovú ujmu:

14.1 V súvislosti s vyvodením zodpovednosti za zásah do práva fyzickej osoby na súkromie a náhradou nemajetkovej ujmy je potrebné s poukazom na § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka aplikovať per analogiam jeho § 420 o zodpovednosti za škodu.

14.2 Základnými predpokladmi pre vznik zodpovednosti za nemajetkovú ujmu sú potom:
- porušenie právnej povinnosti (protiprávny zásah do osobnostných práv žalobcu),
- existencia nemajetkovej ujmy na strane žalobcu,
- príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti (protiprávnym zásahom do osobnostných práv žalobcu), a nemajetkovou ujmou vzniknutou žalobcovi.

14.3 Žalovaná v súvislosti s analogickým použitím § 420 Občianskeho zákonníka poukázala opätovne na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.2.2011, spis. zn.: 5Cdo/265/2009, v ktorého odôvodnení na str. 12 sa uvádza, že predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v predmetnom prípade sú: - existencia ujmy (v predmetnom konaní ujma spočívajúca v poškodení duševného zdravia žalobkyne) – porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon (spočívajúci v konaní tretej osoby zodpovednej za narušenie osobnostných práv žalobkyne) – príčinná súvislosť medzi touto ujmu a protiprávnym konaním.

14.4 Základným predpokladom pre vyvodenie zodpovednosti za zásah do práva na ochranu osobnosti je skutočnosť, resp. fakt, že ide o zásah neoprávnený, resp. protiprávny. V slovenskom zákone o ochrane osobných údajov platnom v čase vzniku bezpečnostného incidentu sa uplatňovala koncepcia tzv. delenej zodpovednosti za bezpečnosť spracúvania osobných údajov medzi prevádzkovateľa a sprostredkovateľa, kedy za bezpečnosť osobných
údajov zodpovedá samotný sprostredkovateľ. Pozri stanovisko Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) prezentované na str. 12 Rozhodnutia predsedníčky o rozklade zo dňa 22.11.2018, č. k. 00465/2018. V uvedenom rozhodnutí predsedníčka úradu uviedla, že koncepcia delenej zodpovednosti vychádza zo Smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES zo dňa 24.10.1995.

14.5 Žalovaná v tejto súvislosti opakovane poukázala na to, že podľa § 1 písm. a) zákona o ochrane osobných údajov tento zákon upravuje ochranu práv fyzických osôb pred neoprávneným zasahovaním do ich súkromného života pri spracúvaní ich osobných údajov a zároveň podľa písm. b) vyššie uvedeného ustanovenia tohto zákona upravuje tiež práva, povinnosti a zodpovednosť pri spracúvaní osobných údajov fyzických osôb. Žalovaná poukázala na § 5 ods. 2 zákona o ochrane osobných údajov podľa ktorého môže osobné údaje spracúvať iba prevádzkovateľ a sprostredkovateľ. Podľa § 8 ods. 8 zákona o ochrane osobných údajov sprostredkovateľ je povinný dodržiavať povinnosti ustanovené prevádzkovateľovi v jeho § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. c) až i), § 6 ods. 4, § 19 (zodpovednosť za bezpečnosť osobných údajov) až 26, ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle vyššie uvedeného potom podľa § 19 zákona o ochrane osobných údajov sprostredkovateľ vo vzťahu k dotknutým osobám priamo zodpovedá za bezpečnosť spracúvania ich osobných údajov, pričom v tejto súvislosti je povinný sprostredkovateľ chrániť spracúvané osobné údaje dotknutých osôb pred ich poškodením, zničením, stratou, zmenou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, poskytnutím alebo zverejnením, ako aj pred akýmikoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracúvania. Z prípadného porušenia povinností sprostredkovateľa od ktorých žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za ktoré

sprostredkovateľ dotknutým osobám priamo zodpovedá, teda nemôže byť vyvodená zodpovednosť žalovanej, vrátane jej občianskoprávnej zodpovednosti.

14.6 Skutočnosť, že žalovaná nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident pri ktorom došlo k sprístupneniu osobných údajov žalobcu skonštatoval právoplatne úrad, ten rovnako tak právoplatne skonštatoval, že subjektom zodpovedným za predmetný bezpečnostný incident je sprostredkovateľ – spoločnosť ELSIG s.r.o., ktorej zároveň úrad za porušenie povinností v súvislosti so spracúvaním osobných údajov dotknutých osôb, vrátane žalobcu, právoplatne uložil pokutu vo výške 5 000 eur. V súvislosti s predmetnými rozhodnutiami úradu žalovaná konštatovala, že súd nemôže ponechať bez povšimnutia rozhodnutie k tomu zo zákona povolaného štátneho orgánu, ktorým tento právoplatne konštatuje, že porušenia povinnosti, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej, sa žalovaná vôbec nedopustila. Podľa § 194 CSP otázku o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193 CSP, môže súd sám posúdiť, nemôže však o nej rozhodnúť. Podľa ods. 2 § 194, ak bolo o otázke podľa ods. 1 toho istého ustanovenia rozhodnuté, súd na takéto rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

15. K meritu veci – nemajetková ujma:

15.1 Ak sa aj súd nestotožní s touto argumentáciou žalovanej a dôjde k záveru, že je daná jej zodpovednosť, žalovaná odmieta nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v plnom rozsahu.

15.2 Finančné zadosťučinenie má zásadne subsidiárny charakter, je možné ho totiž poškodenému priznať výlučne a len vtedy, pokiaľ nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere. V prípade, ak zásah do práva na ochranu osobnosti objektívne nemá vzhľadom na povahu čiastkového osobnostného práva do ktorého bolo zasiahnuté, difamačný charakter tak, ako je tomu v prípade žalobcov, musí mať tento neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti porovnateľné následky, resp. účinky alebo intenzitu ako difamácia, aby bolo možné uvažovať o priznaní peňažnej náhrady za vzniknutú nemajetkovú ujmu. Za takúto značnú mieru zásahu do dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby sa považuje najmä ujma, ktorú táto osoba vzhľadom k povahe, intenzite, opakovaniu, trvaniu a šírke okruhu pôsobenia nepriaznivého následku spočívajúceho v znížení jej dôstojnosti či vážnosti v spoločnosti (či inému negatívnemu následku, ak zásah nemá difamačné účinky) pociťuje a prežíva ako závažnú. Treba zdôrazniť, že v žiadnom prípade nemôže ísť len o subjektívne vnímanie závažnosti. Za závažnú sa zásadne považuje taká ujma, ak by takúto ujmu pociťovala ako závažnú spravidla každá fyzická osoba nachádzajúca sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby.

15.3 Žalobca v konaní do dnešného dňa ani len nedokázal identifikovať, nieto ešte preukázať existenciu údajnej nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla, v čom táto spočíva, resp. akú má povahu a intenzitu, alebo ako sa prejavila, či prípadne stále prejavuje v jeho nemajetkovej sfére, v čom spočíva jej závažnosť a pod. V praxi teda, okrem absencie porušenia právnej povinnosti, resp. protiprávneho konania na strane žalovanej ako základného predpokladu pre vznik jej zodpovednosti za nemajetkovú ujmu absentuje aj ďalší zákonný predpoklad vzniku zodpovednosti, a to je existencia samotnej nemajetkovej ujmu. Žalobca vo svojej argumentácii tvrdil, že už samotný protiprávny zásah do jeho osobnostných práv (ich ohrozenie) automaticky znamená vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane (nevyžaduje sa vyvolanie následkov), a preto túto už ďalej nie je potrebné dokazovať. Argumentáciu, že už samotný protiprávny zásah do osobnostných práv žalobcu automaticky znamená vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane musí žalovaná odmietnuť. Nie každý protiprávny úkon má totiž automaticky za následok vznik škody, či ujmy a to či už majetkovej alebo nemajetkovej.

15.4 V tejto súvislosti žalovaná poukázala na nález ÚSSR zo dňa 5.9.2017, spis. zn.: III. ÚS 288/2017 podľa ktorého príslušný súd musí uskutočniť dokazovanie a následne na základe z neho vyplývajúcich skutkových zistení posúdiť, či táto ujma vznikla a ako bola závažná. Jej vznik pritom musí tvrdiť a doložiť žalobca, ktorý nesie dôkazné bremeno. Postup súdov, ktoré rezignovali na nevyhnutnosť dokazovania v tom smere, či ujma skutočne vznikla, je podľa názoru ÚS neudržateľný! V prípade protiprávneho zásahu do osobnostných práv pri absencii nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy potom iba morálna satisfakcia a nie peňažná náhrada.

15.5 Pre vyvodenie zodpovednosti za nemajetkovú ujmu musia byť spoľahlivo, resp. jednoznačne preukázané všetky tri predpoklady tejto zodpovednosti tak, ako je uvedené vyššie, to jest musí byť okrem iného identifikovaná a následne aj preukázaná nemajetková ujma, ktorá vznikla žalobcovi v príčinnej súvislosti s prípadným protiprávnym zásahom do jeho osobnostných práv, pričom dôkazné bremeno v tomto smere znáša žalobca.

16. K meritu veci – výška peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy požadovanej žalobcom:

16.1 Pokiaľ ide o samotnú výšku žalobcom požadovanej nemajetkovej ujmy 5 000 eur, žalovaná poukázala na jej neprimeranosť, neadekvátnosť a neproporcionalitu. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala napr. na zákon č. 247/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa § 12 ods. 3 predmetného zákona, ktorý určuje rozsah odškodnenia obetí trestných činov, napríklad obeť trestného činu obchodovania s ľuďmi, trestného činu znásilnenia, trestného činu sexuálneho násilia, alebo trestného činu sexuálneho zneužívania má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy. Minimálna mzda v Slovenskej republike v čase vzniku bezpečnostného incidentu (rok 2017) predstavovala čiastku 435 eur, to jest obeti vyššie uvedených násilných sexuálnych trestných činov by bola poskytnutá náhrada nemajetkovej ujmy v sume 4 350 eur. Podotkla, že na predmetný zákon opakovane poukazujú slovenské súdy pri určovaní výšky priznávanej nemajetkovej ujmy, resp. jej zdôvodnenia. Je viac ako zrejmé, že prípadná nemajetková ujma, ktorá by mohla vzniknúť zásahom do osobnostných práv žalobcu (avšak v skutočnosti ani len nevznikla, resp. nebola v konaní preukázaná) objektívne nie je a ani nemôže byť svojou závažnosťou, či intenzitou jej pociťovania porovnateľná s nemajetkovou ujmou, ktorá vznikla obeti trestného činu znásilnenia, či trestného činu sexuálneho zneužívania.

16.2 Rovnako žalovaná dala do pozornosti napr. rozsudok ESĽP zo dňa 31.5.2007 vo veci J. proti Slovenskej republike. V predmetnom rozhodnutí ESĽP priznal sťažovateľke nemajetkovú ujmu v sume 25 000 eur, pričom neoprávneným zásahom (nekonaním štátnych orgánov, ktoré v konečnom dôsledku viedlo k nezabráneniu trestnému činu) do osobnostných práv pani J. bolo zasiahnuté usmrtením jej oboch maloletých detí (vo veku 5 a 1 rok). V tomto prípade išlo pritom o zásah spočívajúci v absolútnom rozvrátení a deštrukcii rodinného života menovanej, nakoľko došlo k súčasnému usmrteniu oboch (jediných) jej detí; deti boli zastrelené ich otcom, manželom pani J., ktorý následne spáchal samovraždu. Použitím hraničného zjednodušenia možno konštatovať, že vo vzťahu k jednému dieťaťu by sa jednalo o čiastku 12 500 eur.

16.3 Žalovaná potom v tejto súvislosti poukázala vo svojom podaní zo dňa 27.10.2021 aj na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacích konaniach o náhrade nemajetkovej ujmy, ktoré jasne demonštrujú absolútnu neadekvátnosť žalobcom požadovanej výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy.

16.4 V tejto súvislosti dala žalovaná do pozornosti aj prípad českého internetového obchodu www.mall.cz, ktorému unikli do digitálneho priestoru osobné údaje viac než 735 000 jeho zákazníkov. Išlo napr. o mená, adresy, telefónne čísla, e-mailové adresy, čísla bankových účtov, prístupové mená a heslá. Tieto údaje boli viac ako jeden mesiac prístupné na stránke www.ulozto.cz. Vo vyššie uvedenej veci bolo zo strany poškodených podaných viacero žalôb na ochranu osobnosti, ktorými sa títo domáhali zaplatenia peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, pričom české súdy už o jednej z týchto žalôb právoplatne rozhodli a to tak, že žalobcovi priznali peňažnú náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy v sume 10 000 Kč (cca 377 eur), ktoré rozhodnutie navyše prešlo aj kontrolou ústavnosti zo strany Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 9.1.2020, sp. zn.: II ÚS4015/19. Žalovaná ďalej podotkla, že žalobca sa
žalobou v tomto prípade domáhal zaplatenia peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 125 000 Kč (cca 4 713 eur).

16.5 S vyššie uvedenou argumentáciou žalovanej ohľadom výšky primeranej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, resp. spôsobom jej určenia sa v plnom rozsahu stotožnil aj odvolací súd vo veci žaloby B. F. a ďalších 42 žalobcov, ktorý priznal každému zo žalobcov sumu 110 eur ako sumu, ktorá je primeraná. V podrobnostiach žalovaná poukázala na odôvodnenie predmetného rozhodnutia odvolacieho súdu.

16.6 Záverom podotkla, že všetky spomenuté zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za zásah do práva fyzickej osoby na ochranu osobnosti a za prípadnú vzniknutú nemajetkovú ujmu ako aj okolnosti odôvodňujúce výšku požadovanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy musia byť v konaní riadne, resp. spoľahlivo preukázané, pričom dôkazné bremeno znáša žalobca.

16.7 Žalovaná peňažnú náhradu vo výške požadovanej žalobcom, to jest vo výške
3 300 eur považuje za neprimeranú, neadekvátnu, neproporcionálnu a jej priznanie v takejto výške by bolo podľa jej názoru aj v rozpore so zásadou slušnosti a v rozpore s dobrými mravmi.

16.8 Žalovaná navyše zdôraznila, že všetky spomenuté zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za zásah do práva fyzickej osoby na ochranu osobnosti a za prípadnú vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj okolnosti odôvodňujúce výšku požadovanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy musia byť v konaní riadne, resp. spoľahlivo preukázané, pričom dôkazné bremeno znáša žalobca. Žalovaná v tejto súvislosti konštatovala, že žalobca svoje dôkazné bremeno neuniesol.

17. Pokiaľ sa súd nestotožní s argumentáciou žalovanej a rozhodne tak, že žalobcovi prizná peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy má žalovaná za to, že pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia, by mal súd využiť svoje moderačné právo podľa § 257 CSP a trovy konania žalobcovi nepriznať, resp. tieto aspoň primerane znížiť. Podľa predmetného ustanovenia výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Účelom § 257 CSP je odstránenie neprimeranej tvrdosti, inými slovami na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu.

17.1 Ako už žalovaná uviedla vyššie, v inom identickom prípade žaloby na ochranu osobnosti B. F. a ďalších 42 žalobcov odvolací súd priznal každému zo žalobcov sumu 110 eur ako sumu, ktorá je primeraná. Dňa 16.8.2021 bolo žalovanej doručené uznesenie tunajšieho súdu zo dňa 10.8.2021, č. k. 6C/29/2018-574, ktorým tento vo veci žalobcu B. F. a ďalších 42 žalobcov určil výšku náhrady trov konania (spočívajúcich výlučne v trovách právneho zastúpenia) a to tak, že žalovaná je každému zo žalobcov povinná zaplatiť sumu 1 183,20 eura. Priznané trovy konania tak viac ako 10 násobne prevyšujú výšku peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, pričom v tomto prípade ide o peňažné plnenie, ktoré bude vyplatené výlučne právnemu zástupcovi žalobcov. V prípade žalobcu môže byť tento nepomer medzi priznanou sumou peňažnej náhrady (ak súd pôjde v línii právoplatného rozhodnutia) a výškou trov konania ešte väčší, pretože pri viacerých účastníkoch sa výpočtový základ znižuje na polovicu.

17.2 Vzhľadom na počet žalobcov (43) tak bude na účet právneho zástupcu žalobcov poukázaná len v prípade žaloby žalobcu B. F. a ďalších 42 žalobcov suma 50 877,60 eura. Je viac ako zrejmé, že takáto suma je neadekvátna, v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zásadou spravodlivosti, ktorú by súd mal v prvom rade sledovať. V tejto súvislosti žalovaná poukázala aj na to, že právny zástupca poskytol svoje služby pre žalobcu, ako aj všetkých ďalších žalobcov (k dnešnému dňu spolu 164 žalobcov) podľa svojich mediálnych vyjadrení bezodplatne (v prílohe zasielame vyjadrenie právneho zástupcu publikované v Stropkovskom spektre dňa 16.12.2019). Vzhľadom na celkový počet žalobcov (k dnešnému dňu spolu 164 žalobcov) odhaduje žalovaná výšku trov právneho zastúpenia, ktorú bude musieť vyplatiť právnemu zástupcovi žalobcov (pokiaľ súdy pôjdu v línii právoplatného rozhodnutia) na cca 200 000 eur.

17.3 Situáciu, ak trovy konania násobne prevyšujú judikovanú čiastku je možné označiť za výnimočnú, odôvodňujúcu aplikáciu § 257 CSP. V tejto súvislosti dala žalovaná do pozornosti napr. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 113/2019 zo dňa 6.6.2019.

17.4 Ďalšou skutočnosťou odôvodňujúcou použitie § 257 CSP je skutočnosť, že v konaní vo veci žaloby žalobcu sa vzhľadom na počet ďalších identických konaní ohľadom žalôb ďalších žalobcov opakuje veľký počet obsahovo aj formálne tých istých úkonov, kedy napr. každé ďalšie podanie na súd vyžaduje len zmenu mena, bydliska, dátumu narodenia žalobcu, spisovej značky a dátumu podania oproti podaniu použitému v inom konaní (identické žaloby, repliky, vyjadrenia k duplike a pod.). Poskytovanie právnej pomoci v takomto prípade (v ďalších identických konaniach) už nie je vecou advokátskeho rácia, ale ide výlučne o odborne a časovo nenáročnú mechanickú, resp. administratívnu činnosť, ktorú môže vykonávať aj asistentka, alebo študent pracujúci v advokátskej kancelárii, ktorá skutočnosť by mala

byť súdom tiež zohľadnená pri rozhodovaní o náhrade trov konania. V tejto súvislosti tiež poukázala na skutočnosť, že žalobca neplatil ani súdny poplatok, keďže súd považoval tento spor za spor spotrebiteľský.

17.5 V súvislosti s použitím § 257 CSP žalovaná poukázala aj na skutočnosť, že do súdneho sporu so žalobcom, ako aj s ďalšími žalobcami v iných konaniach bola reálne donútená, nakoľko žalobcami požadovaná a následne žalobami uplatnená suma 5 000 eur na každého zo žalobcov bola a je neprimeraná, neadekvátna, neproporcionálna, podľa názoru žalovanej je takáto suma aj v rozpore so zásadou slušnosti a s dobrými mravmi a jej uplatňovanie považuje žalovaná za vyslovene šikanózne a takto uplatnená suma nedávala žalovanej ani len teoreticky možnosť sa súdnemu sporu vyhnúť. Táto skutočnosť podľa názoru žalovanej tiež odôvodňuje použitie § 257 CSP súdom.

17.6 Žalovaná v tejto súvislosti poukázala aj na Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I ÚS/3923/2011 zo dňa 29.3.2012 podľa ktorého úlohou všeobecného súdu nie je iba mechanicky rozhodnúť o náhrade podľa výsledku sporu, ale zvážiť, či tu neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie, či nepriznanie náhrady účelne vynaložených nákladov, resp. aký z možných spôsobov ich určenia využije.

17.7 Záverom žalovaná uviedla, že vyššie uvedená argumentácia ohľadom rozhodovania o náhrade trov konania platí v plnom rozsahu aj pre prípad, že by súd žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

18. Súd vykonal dokazovanie Žiadosťou o vydanie novej SIM karty a potvrdením o jej prevzatí s osobnými údajmi žalobcu, záznamom o podaní oznámenia na OO PZ Stropkov – H. I. zo dňa 20.2.2017, záznamom o podaní vysvetlenia na OO PZ Stropkov – A. F. zo dňa 29.3.2017, odovzdaním veci z OO PZ Stropkov na ÚOOÚ SR zo dňa 30.3.2017, listom JUDr. Ambróza Motyku spoločnosti Orange Slovensko, a.s. zo dňa 28.2.2017, listom Advokátskej kancelárie Branislava Máčaja, s.r.o. zo dňa 16.3.2017, fotodokumentáciou bezpečnostného incidentu, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 16.8.2017 číslo: 00777/2017-0s-17, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 8.9.2017 číslo: 00780/2017-0s-11, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 22.12.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-9, rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 9.3.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-7, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 23.8.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-21, rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 22.11.2018 č. k. 00465/2018-Op-4, zápisnicou o pojednávaní na OS Svidník vo veci sp. zn. 6C/29/2018 zo dňa 12.3.2019, 16.5.2019, 3.9.2019, 19.11.2019, 25.2.2020, predložením otázok pre žalovanú zo dňa 2.12.2019 (z konania OS Svidník sp. zn. 6C/29/2018), vyjadrením žalovanej k otázkam žalobcov zo dňa 14.1.2020 (z konania OS Svidník sp. zn. 6C/29/2018), rozsudkom OS Svidník zo dňa 18.6.2020 č. k. 6C/29/2018-413, rozsudkom KS Prešov zo dňa 30.3.2021 č. k. 13Co/7/2021-530, záznamom zo dňa 10.2.2017, ktorý bol vyhotovený v Advokátskej kancelárii JUDr. Ambróza Motyku, rozsudkom Mestského súdu v Prahe zo dňa 29.8.2019 č. k. 22Co/147/2019-155, uznesením Ústavného súdu ČR zo dňa 9.1.2020 sp. zn. II. ÚS 4015/19, nálezom Ústavného súdu ČR zo dňa 22.3.2011 sp. zn. Pl. ÚS 24/10 a výsluchom žalobcu. Všetky prílohy sú zaradené v elektronickom registri OpP Okresného súdu Svidník pod značkou 1OpP/3/2019.

19. Podľa § 13 CSP na konanie v prvej inštancii je miestne príslušný všeobecný súd žalovaného, ak nie je ustanovené inak.

20. Podľa § 19 písm. d) CSP popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania.

21. Podľa § 36 ods. 1 CSP konanie sa uskutočňuje na súde, ktorý je na prejednanie príslušný.

22. Podľa § 41 CSP súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania.

23. Podľa § 42 CSP ak je námietka miestnej nepríslušnosti nedôvodná alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24. Podľa § 290 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

25. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

26. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

27. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. V čase vzniku bezpečnostného incidentu bol účinný zákon č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZOOÚ“), ktorý súd na tento prípad aplikoval.

29. Právny základ pre spracúvanie osobných údajov je vo všeobecnosti stanovený v § 9 ZOOÚ.

30. Podľa § 9 ods. 1 ZOOÚ prevádzkovateľ môže spracúvať osobné údaje len na základe priamo vykonateľného právne záväzného aktu Európskej únie, medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, ustanovení tohto zákona alebo osobitného zákona, alebo na základe súhlasu dotknutej osoby.

31. Právnym základom pre spracúvanie osobných údajov žalobcov žalovanou ako telekomunikačným operátorom je zákon č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZEK“), teda osobitný zákon, na ktorý odkazuje § 9 ods. 1 ZOOÚ.

32. Podľa § 56 ods. 3 ZEK podnik, ktorý poskytuje verejné služby, môže na účely uzavretia a plnenia zmluvy o poskytovaní verejných služieb, jej zmeny, ukončenia alebo prenesenia čísla, fakturácie, prijímania a evidencie platieb, pohľadávok a postupovania pohľadávok a vypracovania zoznamu účastníkov získavať a spracúvať údaje účastníkov, ktorými sú telefónne číslo, výška neuhradených záväzkov a
a) meno, priezvisko, titul, adresa trvalého pobytu, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu alebo iného dokladu totožnosti fyzickej osoby, štátnu príslušnosť,
b) obchodné meno, miesto podnikania a identifikačné číslo fyzickej osoby – podnikateľa alebo
c) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo právnickej osoby.

33. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia,
svojho mena a prejavov osobnej povahy.

34. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

35. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

36. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

37. Podľa § 1 ZOOÚ tento zákon upravuje

a) ochranu práv fyzických osôb pred neoprávneným zasahovaním do ich súkromného života
pri spracúvaní ich osobných údajov,
b) práva, povinnosti a zodpovednosť pri spracúvaní osobných údajov fyzických osôb,

c) postavenie, pôsobnosť a organizáciu Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej len „úrad").

38. Podľa § 3 ods. 3 ZOOÚ týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti.

39. Podľa § 4 ods. 1 ZOOÚ osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

40. Podľa § 4 ods. 2 ZOOÚ na účely tohto zákona sa rozumie

a) dotknutou osobou každá fyzická osoba, ktorej sa osobné údaje týkajú,
b) prevádzkovateľom každý, kto sám alebo spoločne s inými vymedzí účel spracúvania osobných údajov, určí podmienky ich spracúvania a spracúva osobné údaje vo vlastnom mene; ak účel, prípadne aj podmienky spracúvania osobných údajov ustanovuje zákon, priamo vykonateľný právne záväzný akt Európskej únie alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, prevádzkovateľom je ten, kto je na plnenie účelu spracúvania za prevádzkovateľa ustanovený alebo kto spĺňa zákonom, priamo vykonateľným právne záväzným aktom Európskej únie alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, ustanovené podmienky,
d) sprostredkovateľom každý, kto spracúva osobné údaje v mene prevádzkovateľa, v rozsahu a za podmienok dojednaných s prevádzkovateľom v písomnej zmluve podľa § 8 a v súlade s týmto zákonom.

41. Podľa § 4 ods. 3 ZOOÚ na účely tohto zákona sa ďalej rozumie

a) spracúvaním osobných údajov vykonávanie operácií alebo súboru operácií s osobnými údajmi, najmä ich získavanie, zhromažďovanie, šírenie, zaznamenávanie, usporadúvanie, prepracúvanie alebo zmena, vyhľadávanie, prehliadanie, preskupovanie, kombinovanie, premiestňovanie, využívanie, uchovávanie, blokovanie, likvidácia, ich cezhraničný prenos,
poskytovanie, sprístupňovanie alebo zverejňovanie; niektorými operáciami s osobnými údajmi sa podľa prvej vety rozumie
2. sprístupňovaním osobných údajov oznámenie osobných údajov alebo umožnenie prístupu k nim príjemcovi, ktorý ich ďalej nespracúva,
5. likvidáciou osobných údajov zrušenie osobných údajov rozložením, vymazaním alebo fyzickým zničením hmotných nosičov tak, aby sa z nich osobné údaje nedali reprodukovať.

42. Podľa § 5 ods. 1 ZOOÚ osobné údaje možno spracúvať len spôsobom ustanoveným týmto zákonom a v jeho medziach tak, aby nedošlo k porušeniu základných práv a slobôd dotknutých osôb, najmä k porušeniu ich práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti alebo k iným neoprávneným zásahom do ich práva na ochranu súkromia.

43. Podľa § 5 ods. 1 ZOOÚ osobné údaje môže spracúvať iba prevádzkovateľ a sprostredkovateľ.

44. Podľa § 6 ods. 2 písm. h) ZOOÚ prevádzkovateľ je povinný zlikvidovať tie osobné údaje, ktorých účel spracúvania sa skončil, po skončení účelu spracúvania možno osobné údaje ďalej spracúvať len za podmienok ustanovených v odseku 5.

45. Podľa § 8 ods. 1 ZOOÚ prevádzkovateľ je oprávnený na základe písomnej zmluvy poveriť spracúvaním osobných údajov sprostredkovateľa. Na účely poverenia sprostredkovateľa spracúvaním osobných údajov podľa prvej vety sa súhlas dotknutej osoby nevyžaduje.

46. Podľa § 8 ods. 2 ZOOÚ prevádzkovateľ je pri výbere sprostredkovateľa povinný dbať na jeho odbornú, technickú, organizačnú a personálnu spôsobilosť a jeho schopnosť zaručiť bezpečnosť spracúvaných osobných údajov opatreniami podľa § 19 ods. 1. Prevádzkovateľ nesmie zveriť spracúvanie osobných údajov sprostredkovateľovi, ak by tým mohli byť ohrozené práva a právom chránené záujmy dotknutých osôb.

47. Podľa § 8 ods. 9 ZOOÚ povinnosti prevádzkovateľa stanovené v jeho § 8 ods. 6, § 15 až 18 a § 28 až 32 môže vykonať sprostredkovateľ, ak sa tak výslovne dohodne v zmluve uzatvorenej s prevádzkovateľom.

48. Podľa § 8 ods. 10 ZOOÚ sprostredkovateľ zodpovedá za plnenie povinností podľa odseku 9 v rozsahu zmluvy uzatvorenej s prevádzkovateľom.

49. Podľa § 17 ods. 1 ZOOÚ prevádzkovateľ je po splnení účelu spracúvania povinný bez zbytočného odkladu zabezpečiť likvidáciu osobných údajov.

50. Podľa § 19 ods. 1 ZOOÚ za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá prevádzkovateľ. Prevádzkovateľ je povinný chrániť spracúvané osobné údaje pred ich poškodením, zničením, stratou, zmenou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, poskytnutím alebo zverejnením, ako aj pred akýmikoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracúvania. Na tento účel prijme primerané technické, organizačné a personálne opatrenia (ďalej len „bezpečnostné opatrenia“) zodpovedajúce spôsobu spracúvania osobných údajov, pričom berie do úvahy najmä použiteľné technické prostriedky, dôvernosť a dôležitosť
spracúvaných osobných údajov, ako aj rozsah možných rizík, ktoré sú spôsobilé narušiť bezpečnosť alebo funkčnosť informačného systému.

51. Podľa § 132 ods. 1 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

XX. Podľa § 151 ods. 1, 2 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

53. Podľa § 187 ods. 1, 2 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

54. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

55. Podľa § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

56. K posúdeniu, či ide o spotrebiteľský spor súd uvádza:

56.1 Je zrejmé, že žalovaná na účely uzavretia Zmluvy o pripojení, ale aj ďalších činností súvisiacich s plnením tejto zmluvy, mala zákonné oprávnenie spracúvať osobné údaje žalobcu. Ak teda k zásahu do súkromia žalobcu malo dôjsť pri legitímnom spracúvaní osobných údajov žalobcu a žalovaná takéto svoje oprávnenie (právny základ) môže pre účely uzavretia a plnenia Zmluvy o pripojení odvodiť priamo zo zákona (§ 56 ods. 3 písm. a) ZEK) a na spracúvanie osobných údajov nepotrebuje ani súhlas žalobcu, potom zásah do súkromia žalobcu pri porušení ochrany jeho osobných údajov bez akýchkoľvek pochybností súvisí so Zmluvou o pripojení, o ktorej spotrebiteľskom charaktere nemôže byť žiaden spor.

56.2 Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že uplatňované právo žalobcu nijako nesúvisí so spotrebiteľskou zmluvou (zmluvy o pripojení) uzatvorenou medzi žalobcom a žalovanou a skutočnosť, že strany uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu, je v tomto prípade podružná, pretože právny základ nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z iného právneho vzťahu, resp. má iný právny základ ako spotrebiteľská zmluva (zmluva o pripojení).

56.3 Súd konštatuje, že právo na ochranu osobnosti za zásah do súkromného života žalobcu pre porušenie ochrany jeho osobných údajov bezprostredne súvisí so základným spotrebiteľským vzťahom medzi stranami založeným Zmluvou o pripojení, pretože k porušeniu ochrany osobných údajov došlo

v súvislosti so službami telekomunikačného operátora, ktoré žalovaná poskytovala žalobcovi na základe Zmluvy o pripojení a v jej rámci.

56.4 „Za spotrebiteľský spor možno považovať spor o akejkoľvek otázke týkajúcej sa (vyplývajúcej zo) spotrebiteľskej zmluvy, napríklad či zmluva vznikla, či je platná, či naďalej trvá, ďalej otázke výkladu obsahu spotrebiteľskej zmluvy, posúdenie nárokov z nej vyplývajúcich, ako aj nárokov z jej porušenia a iné. Za spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou môžu byť považované aj nároky z bezdôvodného obohatenia, nároky z mimozmluvnej zodpovednosti, nároky z nekalej súťaže a nekalých obchodných praktík, nároky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú vadnou vecou a iné. Aspekt sporu vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiacej so spotrebiteľskou zmluvou je zachovaný aj v prípade, ak sa spor týka iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou“. (Števček, M., Ficová, s., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, s. 1020).

56.5 Vychádzajúc z uvedeného preto súd považoval predmetný spor za spor spotrebiteľský.

57. K námietke nedostatku miestnej príslušnosti súd uvádza:

57.1 Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí vytýkal prvoinštančnému súdu, že jeho názor o jednoznačnom priamom následku uplatneného nároku, ktorý vyplýva zo Zmluvy o pripojení a teda, že ide o spotrebiteľský spor, nie je preukázaný. (bod 39 odôvodnenia odvolacieho súdu)
57.2 Žalobca uviedol, že má vedomosť o tom, že žalovaná namietala nedostatok miestnej príslušnosti bývalého Okresného súdu vo Svidníku vo všetkých prípadoch (166 žalobcov), ktoré majú identicky skutkový a právny základ, pretože vychádzajú z rovnakého bezpečnostného incidentu zo dňa 09. 02. 2017. Vo veciach uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy už bolo prvoinštančným súdom rozhodnuté o všetkých žalobách a prvoinštančný súd sa v žiadnej zo súdených vecí s touto námietkou nedostatku miestnej príslušnosti nestotožnil. Ku dňu 06. 12. 2023 je v skutkovo a právne identických veciach právoplatne vo veci samej rozhodnuté vo veciach 130 žalobcov, pričom vo veciach 112 žalobcov prešli aj odvolacím prieskumom. Vo všetkých veciach bol potvrdený základ ich nároku a súdy konštatovali nedôvodnosť námietky nedostatku miestnej príslušnosti. V týchto skutkovo a právne identických veciach už rozhodovali takmer všetky občianskoprávne senáty odvolacieho súdu (Krajského súdu v Prešove).
57.3 Za tejto situácie by konštatovanie miestnej nepríslušnosti bývalého Okresného súdu Svidník znamenalo porušenie princípu právnej istoty v materiálnom právnom štáte a popretie zásady predvídateľnosti a jednotnosti súdneho rozhodovania (zásada, že v skutkovo podobných veciach, za rovnakých okolností sa má rozhodovať rovnako). Zároveň by išlo o prekvapivé rozhodnutie ako neželaný prvok aplikačnej a rozhodovacej súdnej praxe, ktoré by nezodpovedalo doktríne legitímneho očakávania.
57.4 Námietka nedostatku miestnej príslušnosti (bývalého) Okresného súdu Svidník už bola posudzovaná viacerými senátmi prvoinštančného aj odvolacieho súdu a v žiadnom rozhodnutí miestna príslušnosť procesného súdu vo Svidníku nebola spochybnená, aj keď dôvody pre založenie miestnej príslušnosti neboli jednotné. Podľa súdu je mimoriadne výstižné vecné a právne vyčerpávajúco podané odôvodnenie opodstatnenosti miestnej príslušnosti (bývalého) Okresného súdu Svidník v jednom z posledných rozsudkov OS Svidník v skutkovo a právne identickej veci, konkrétne v rozsudku zo dňa 09. 03. 2023 sp. zn. 4C/9/2020, v ktorom sudca už po preštudovaní názoru viacerých odvolacích senátov k tejto námietke uviedol: „Vzhľadom na všetko uvedené súd tvrdenia žalovanej, že nejedná sa o spotrebiteľský spor, že tunajší súd z toho dôvodu nie je miestne príslušný a že žalobkyňu nemožno považovať za spotrebiteľa, preto sa na ňu nevzťahuje oslobodenie od súdnych poplatkov považoval za nedôvodné. Podľa názoru súdu predmetná vec má charakter spotrebiteľského sporu, jedná sa o spor súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, keď osobné údaje žalobkyňa poskytla a žalovaná spracúvala na účely uzavretia a plnenia práve spotrebiteľskej zmluvy, stranami sporu sú tu práve strany spotrebiteľskej zmluvy a nie sú preto podľa názoru súdu použiteľné a porovnateľné tu príklady, ktoré uviedol zástupca žalovanej ohľadom verbálnej urážky zákazníka v predajni, či plnení z poistných spotrebiteľských zmlúv pri PZP. Celkovo vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej v tomto spore treba uviesť, že žalovaná jednotlivé teoretické spracovania čiastkových problémov zhrnula síce správne (napríklad, že v spore na ochranu osobnosti v zásade vždy treba zisťovať konkrétne následky u konkrétneho žalobcu), ale tie sa nedajú použiť v špecifických okolnostiach tu súdenej veci. Samotným zhrnutím výsledkov rozboru postupných jednotlivých krokov súdu v komplexnej veci, ktorá je sama o sebe viacvrstvová, sčítaním ich výsledkov nemožno prijať automatický, mechanický záver. Pri rozbore a rozhodovaní v súdnom spore nemožno automaticky aplikovať matematické postupy, kde sčítavanie znamienok plus dáva ako výsledok vždy

plus. Ako uviedol aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 13Co/7/2021 (čo bolo prvé rozhodnutie odvolacieho súdu v skutkovo a právne obdobnej veci, kde iní žalobcovia vyvodzovali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z toho istého bezpečnostného incidentu, na ktoré sa tu strany opakovane odvolávali), nepodarilo sa mu (rovnako ako žalovanej) nájsť obdobný prípad riešený súdmi Slovenskej republiky, a to ani na nižších stupňoch. Rovnako vyslovil, že pre rozhodnutie nie je preto nutný výsluch každého zo žalobcov (tu výsluch žalobkyne stranami ani nebol navrhnutý), čo by inak v klasickom spore na ochranu osobnosti bolo nemysliteľné. Preto aj v tomto kontexte treba hodnotiť poukazy žalovanej na judikatúru, ktorá síce mohla riešiť prípady náhrady nemajetkovej ujmy pri ochrane osobnosti (a námietku premlčania a ďalšie námietky), ale nikdy to nebolo v tak absolútne špecifických a jedinečných okolnostiach, aké sú v tejto veci.“ (bod 42 odôvodnenia odvolacieho súdu)
57.5 „Podporne možno uviesť, že v danom prípade sa jedná o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa žalobkyňa domáha primeraného finančného zadosťučinenia, pričom tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy možno subsumovať pod pojem škoda tak, ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora z 24. 10. 2013 vo veci C-22/2012 (Hassová), kedy obdobne aj v tomto prípade, keď súdny dvor uviedol, že nemajetková ujma je v zmysle smernice o zodpovednosti za škodu subsumovaná pod pojem škody. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je zložkou nároku na náhradu škody. V súvislosti s týmto konštatovaním možno uviesť, že tunajší súd je miestne príslušným súdom aj v zmysle ustanovenia § 19 písm. b/ CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovanej je na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Niet sporu, že udalosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody a teda jej súčasti ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode tunajšieho súdu. Táto skutočnosť ohľadom úniku dokladov s osobnými dátami žalobkyne nebola v konaní sporná. Preto aj z uvedených dôvodov má tunajší súd za to, že je daná jeho miestna príslušnosť aj ako osobitná miestna príslušnosť podľa § 19 písm. b/ CSP. Uvedený záver (o miestnej príslušnosti tunajšieho súdu podľa § 19 písm. b/ CSP už pre žalovanú nemôže byť v žiadnom prípade nový, či prekvapivý, keďže bol opakovane vyslovený vo viacerých rozhodnutiach rôznych senátov odvolacieho súdu v obdobných sporoch proti žalovanej o ochranu osobnosti z toho istého bezpečnostného incidentu (napr. 13Co/7/2021, 8Co/41/2022, 20Co/28/2022 a iné). O miestnej príslušnosti tunajšieho súdu preto nemožno pochybovať, pričom táto podľa názoru súdu, ktorý sa tu stotožňuje so žalobkyňou, daná je nielen z dôvodu podľa § 19 písm. b/ CSP ako opakovane právoplatne uzavrel odvolací súd, ale aj z dôvodov podľa § 19 písm. d/ CSP.“ (bod 44 odôvodnenia odvolacieho súdu)
58. Podľa § 290 CSP: „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou“.
59. K námietke premlčania súd uvádza:

59.1 Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

59.2 Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

59.3 K námietke premlčania, ktorú žalovaná vzniesla v konaní je potrebné uviesť, že by bolo v hrubom rozpore s princípom racionality v práve, ak by sa v danom prípade považoval za začiatok plynutia premlčacej doby deň 25. 01. 2017, teda deň, kedy malo dôjsť (podľa vyjadrenia pracovníka obchodného zástupcu žalovanej) k umiestneniu archívnej krabice s osobnými údajmi žalobcu a ďalších dotknutých osôb do nechránených priestorov skladu na papierový odpad alebo akýkoľvek iný deň pred dňom 09. 02. 2017, kedy nálezca B. A. F. archívnu krabicu s osobnými údajmi v sklade na papierový odpad našiel, vzal ju a odovzdal do zabezpečených priestorov advokátskej kancelárie JUDr. Ambróza Motyku.
59.4 Napokon o rovnakej námietke premlčania v skutkovo a právne identických veciach už opakovane rozhodol aj odvolací súd, napríklad v rozsudku z 30. 03. 2023 č. k. 6Co/3/2023-273 (OS SK 5C/5/2020) a v rozsudku z 03. 04. 2023 č. k. 3Co/7/2023-250 (OS SK 5C/6/2020), v ktorých odvolací súd považoval námietku premlčania za nedôvodnú.
59. 5 V bode 21. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove z 03. 04. 2023 č. k. 3Co/7/2023-250 odvolací súd konštatuje: „Žalovaná v odvolaní namieta, že nárok uplatnený žalobkyňou je premlčaný, čo odôvodňuje uplynutím trojročnej premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. V konaní bolo preukázané, že nálezca písomnosti, na ktorej sa nachádzali neoprávnene sprístupnené osobné údaje žalobkyne, našiel písomnosť v archívnej krabici, v neuzamknutom sklade na papierový odpad dňa

09. 02. 2017. Táto skutočnosť vyplýva nielen zo záznamu zo dňa 10. 02. 2017, ktorý bol vyhotovený v Advokátskej kancelárii JUDr. Ambróz Motyku, ale tiež z výpovede nálezcu (B. A. F.), ktorý na OOPZ v Stropkove uviedol, že začiatkom mesiaca februára, keď prechádzal okolo budovy ubytovne, na ulici Hlavnej, kde v sklade papiera, nachádzajúcom sa v zadnej časti budovy uvidel papierové krabice, pričom tam vošiel, aby si jednu krabicu zobral za účelom umiestnenia nákupu a zistil, že v archívnej krabici sa nachádzajú originálne dokumenty s vlastnoručným podpisom účastníkov zmluvy, s pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu a so všetkými osobnými údajmi. Z uvedeného je preto zrejmé, že dňa 09. 02. 2017 boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcom a nasledujúcim dňom, t. j. 10. 02. 2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula 10. 02. 2020. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 31. 01. 2020, stalo sa tak v rámci plynutia trojročnej všeobecnej premlčacej doby, a preto žalobkyňou uplatnený nárok nie je premlčaný“.
59.6 Za výstižnú a komplexne spracovanú považuje súd argumentáciu k žalovanou vznesenej námietke premlčania v odôvodnení už citovaného rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 09. 03. 2023 sp. zn. 4C/9/2020, kde sa v bodoch 46 – 56 konštatuje: „46. Ani námietku premlčania vznesenú žalovanou, v prípade dôvodnosti ktorej by súd žalobu bez ďalšieho musel celú zamietnuť súd nepovažoval za dôvodnú. Medzi stranami nebolo sporné, že aplikovať je tu potrebné všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu. Spor medzi nimi bol pokiaľ ide o začiatok jej plynutia v tomto prípade. Súd rovnako ako žalobkyňa za rozhodujúci dátum v súvislosti s námietkou premlčania, plynutím premlčacej doby a actio nata považuje deň 09. 02. 2017 a keďže žaloba bola súdu doručená dňa 31. 01. 2020, stalo sa tak pred uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej doby. XX. Zmyslom inštitútu premlčania vo vzťahu k veriteľovi je stimulácia jeho aktívneho prístupu k uplatňovaniu svojich subjektívnych práv, pretože zo zásady vigilantibus iura scripta sunt (voľne preložené ako bdelým patrí právo, teda objektívne právo chráni toho, kto náležite dbá na svoje subjektívne právo) vyplýva, že o existencii kvalifikovaného časového odstupu vo forme premlčacej doby je informovaný. 48. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. 49. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. 50. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 278/2007 právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. 51. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 4318/2007 začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa ustanovenia § 101 OZ je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba teda začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.“ 52. Premlčacia doba tu je teda trojročná, pričom deň, od ktorého plynula, teda deň, kedy sa právo mohlo vykonať prvý raz (actio nata, moment zrodu žalobného práva, deň kedy veriteľ mohol prvýkrát úspešne uplatniť žalobu na ochranu svojho subjektívneho práva na súde) je tu podľa názoru súdu deň 10. 02. 2017 ako deň nasledujúci po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (09. 02. 2017). Súd nesúhlasí s tvrdením žalovanej, že začiatok plynutia premlčacej doby je potrebné vidieť už v momente, kedy boli predmetné dokumenty vedúcim predajne umiestnené do predmetného skladu, čo malo byť v januári 2017. K zásahu do osobnostných tu totiž preukázateľne došlo 09. 02. 2017, kedy boli uvedené dokumenty obsahujúce osobné údaje žalobkyne a ďalších stoviek osôb nájdené neoprávnenou osobou, A. F., a teda boli sprístupnené neoprávnenej osobe. Aj Úrad na ochranu osobných údajov vo svojich rozhodnutiach jednoznačne za okamih neoprávneného sprístupnenia osobných údajov dotknutých osôb v počte cca 400 ustálil a určil až deň, kedy bola uvedená archívna krabica odnesená B. A. F. (čo tu bol deň 09. 02. 2017). Takto je to jednoznačne uvedené v rozhodnutí tohto Úradu zo dňa 22. 12. 2017 (č. 01515/2017-Os-9), viď výrokovú časť, kde je uvedené cit.:...“z ktorého bola uvedená archívna krabica začiatkom mesiaca február odnesená B. A. F., čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb v pošte cca 400...“ a rovnako strana 6 odôvodnenia. Rovnako je to uvedené v rozhodnutí predsedníčky tohto úradu zo dňa 09. 03. 2018 číslo XXXXX/XXXX-XX-7 o rozklade podanom spoločnosťou ELSIG s.r.o. (viď strana 9 odôvodnenia prvý odsek), kde je uvedené, cit. „Predsedníčka úradu dopĺňa závery prvostupňového orgánu a poukazuje aj na čas trvania protiprávneho konania, a to približne od roku 2014, kedy došlo k preberaniu značkovej predajne spoločnosti Orange a k uloženiu pokynu ku likvidácii nájdenej dokumentácie, ktorý ale vedúcim zamestnancom nebol splnený a namiesto toho bola archívna krabica neodborne uložená v sklade za tovarom značkovej predajne, teda v rozpore s nastavenými procesmi a postupmi archivácie do mesiaca február 2017, kedy došlo k samotnému vzniku bezpečnostného incidentu.“ Následne v rozhodnutí predsedníčky úradu zo dňa 22. 11. 2018 o rozklade

podanom B. A. F. je výslovne a priamo uvedené (viď strana 12), že cit. „Predsedníčka úradu ďalej považuje za potrebné poukázať i na to, že obchodné zastúpenie sprostredkovateľa počnúc dňom 30. 11. 2012 (rešpektujúc prechod práv a povinností na právneho nástupcu sprostredkovateľa na základe Dohody o prevode práv a záväzkov) do 09. 02. 2017 nevykazovalo znaky porušenia z. č. 122/2013 Z. z., porušenie nastalo preukázateľne dňom 09. 02. 2017, kedy navrhovateľ našiel v neuzamknutom sklade medzi papierovým odpadom archívnu krabicu... 53. Námietka premlčania žalovanej preto neobstojí. Ak by platil názor žalovanej, že treba vychádzať z času protiprávneho konania v januári 2017, a nie zo dňa 09. 02. 2017, tak potom tento názor by mohol v okolnostiach tu súdenej veci viesť až k absurdnému záveru, lebo predsedníčka úradu, ako bolo uvedené vyššie, poukázala na čas trvania protiprávneho konania, už približne od roku 2014, a teda by potom podľa názoru žalovanej mohla premlčacia doba uplynúť ešte aj pred dňom 09. 02. 2017, čo je neudržateľný výklad a záver. Žalobkyňa do dňa 09. 02. 2017 predsa legitímne očakávala a predpokladala, že s jej osobnými údajmi bolo naložené správne, zákonne, s odbornou starostlivosťou. O tom, že tomu tak nebolo sa mohla dozvedieť najskôr dňa 09. 02. 2017, a až vtedy najskôr mohla vôbec zistiť jednotlivé skutkové okolnosti potrebné na to, aby mohla svoje právo aj reálne uplatniť (kto za porušenie a zásah do práva na ochranu osobnosti zodpovedá, aký je rozsah incidentu, či protiprávny stav trvá, aby vedela zvoliť náležitý prostriedok ochrany a nápravy). Z listu právneho zástupcu žalovanej zo dňa 16. 03. 2017, ktorým reagoval na výzvu JUDr. Ambróza Motyku zo dňa 28. 02. 2017 vyplýva, že žalovaná sa o bezpečnostnom incidente dozvedela prvýkrát až dňa 02. 03. 2017, cit. z listu „spoločnosť Orange Slovensko sa dozvedela dňom doručenia Vašej výzvy, to jest dňom 02. 03. 2017 o skutočnosti, že jeden z Vašich klientov našiel v neuzamknutom priestore...“. Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum (Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. Bratislava: C. H. Beck, 2015. s. 131 a 133). Preto v situácii, kedy žalobkyňa až dňa 09. 02. 2017 mohla objektívne zistiť, že nejaké právo (ktoré treba včas, bdelo, v premlčacej dobe uplatniť) vôbec má a kedy aj žalovaná až dňa 02. 03. 2017 zistila, že môže tu byť nejaké právo žalobkyne, proti ktorému môže sa brániť (aj vznesením námietky premlčania) je neudržateľný záver, že by premlčacia doba mala plynúť skôr ako pred 09. 02. 2017. 54. Súd tu poukazuje na to, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 201/2007 v konaní na základe žaloby na ochranu osobnosti musí súd vždy medzi prvými riešiť okolnosť, kto je v konkrétnom prípade subjektom ochrany, a kto je subjektom zásahu. Bez vyriešenia uvedenej otázky, t. j. do koho práv sa zasiahlo a kto sa zásahu dopustil nie je ešte opodstatnené riešenie meritórnych otázok – nedovolenosti zásahu, jeho intenzity a dôsledkov, existencie príčinnej súvislosti medzi zásahom a spôsobenou nemajetkovou ujmou, adekvátnosti požadovanej formy nápravy spôsobenej ujmy, splnenia podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, primeranosti výšky priznávaného zadosťučinenia a pod. Nič z toho pritom nebolo známe pred 09. 02. 2017, preto ani premlčacia doba nemohla začať plynúť žalobkyni pred týmto dňom. 55. Prijatie názoru žalovanej vo vzťahu k začiatku plynutia premlčacej doby by vo svojich dôsledkoch znamenalo, že táto by mala prospech z vlastného protiprávneho konania, nakoľko čím dlhšie by trval protiprávny stav, za ktorý zodpovedá, tým kratšia (alebo aj reálne žiadna, ak by dokumenty v sklade boli objavené nepovolanou osobou až po viac ako troch rokoch) premlčacia doba by bola pre dotknuté osoby k dispozícii na uplatnenie ich práv. V tejto súvislosti nedá sa nepoukázať na starú právnu zásadu nemo turpitudinem suam allegare potest (nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho jednania). 56. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalobkyne o tzv. trvácom delikte. Aj podľa žalobkyňou citovaného rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 5A 164/2002 také konanie tvorí jeden skutok a jeden správny delikt až do okamihu ukončenia deliktného konania, t. j. až do okamihu odstránenia protiprávneho stavu. Aj lehota pre uloženie pokuty, prípadne pre zahájenie konania o uložení pokuty, začne bežať až od okamihu ukončenia trvajúceho správneho deliktu. Obdobne to platí podľa názoru súdu aj pre premlčaciu dobu. Námietka premlčania vznesená žalovanou preto nebola dôvodná, lebo žaloba bola súdu doručená dňa 31. 01. 2020, teda pred uplynutím trojročnej premlčacej doby.“

59.7 Z uvedeného je zrejmé, že námietka premlčania vznesená v konaní žalovanou je nedôvodná.

60. K existencii nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd uvádza:

60.1 Žalovaná od začiatku sporu popierala nárok žalobcu, čo do základu aj výšky. List s ospravedlnením žalovanej sa týkal iných osôb dotknutých rovnakým bezpečnostným incidentom, avšak význam tohto „ospravedlnenia“ žalovaná neskôr vzhľadom na svoj postoj v súdnych konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy značne modifikovala.

60.2 V tomto spore však ide o objektívny náhľad na zásah do súkromia žalobcu a z tohto aspektu je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnosti žalobcu rozhodne opodstatnený.

60.3 Právo na súkromie v zmysle garancie práva na informačné sebaurčenie je objektívnou kategóriou najvyššieho spoločenského významu chránenou ústavným poriadkom nášho štátu. Vzhľadom ku skutočnosti, že Listina základných práv a slobôd je súčasťou právneho (ústavného) poriadku Slovenskej

republiky (Ústavný zákon č. 23/1991 Zb.) je potrebné konštatovať, že aj v predmetnej právnej veci došlo u žalobcu sprístupnením osobných údajov v kombinácii: meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, a to neobmedzenému počtu neoprávnených osôb k porušeniu práva na informačné sebaurčenie podľa článku 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čím bolo neprípustne zasiahnuté do súkromia žalobcu. Individuálne pocity žalobcu nie sú v tomto prípade rozhodujúcim kritériom pre posúdenie závažnosti vzniknutej ujmy, ale dôležitý je objektívny pohľad vo vzťahu k akejkoľvek fyzickej osobe, ktorej by sa popisovaným spôsobom zasiahlo do jej práv.
60.4 „Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba.“ (uznesenie NS SR z 29. 06. 2011 sp.zn. 4Cdo/232/2010)
60.5 Z uvedeného vyplýva celkom jednoznačne, že zásah do súkromia žalobcu porušením jeho práva na informačné sebaurčenie podľa Článku 10 ods. 3 Listiny je z objektívneho hľadiska porušením hodnoty vysokého spoločenského záujmu, ktorú je u žalobcu, ale aj ďalších dotknutých osôb namieste odčiniť primeranou relutárnou náhradou.
60.6 Odvolací súd v senáte 17Co v nižšie citovaných rozsudkoch opakovane konštatoval, že: „Pri posúdení primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd konštatuje, že v danom prípade tu existuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám je tak závažným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadosťučinenie podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na závažnosť okolnosti a charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané aj právo na nemajetkovú ujmu. V dnešnej dobe je téma súkromia jednoznačne témou rezonujúcou v spoločnosti a v súvislosti s presunom aktivít záväzkovoprávnych vzťahov do digitálneho priestoru je nepochybné, že ponechaním všetkých osobných údajov žalobcu bez náležitého dohľadu zo strany žalovanej spôsobom poskytlo podmienky pre zneužitie týchto údajov. Právo na ochranu osobných údajov možno dnes nepochybne považovať za subkategóriu práva na súkromie, a to vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom na čl. 8 Dohovoru ako aj na ostatné právne predpisy, ktoré citoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Súčasná informačná spoločnosť a digitálna ekonomika dospela do stavu, kedy sa osobné údaje stali jednou z komodít na trhu, a preto je nutné tento derivát, ktorý už nie je len v dispozičnom práve pôvodného držiteľa, teda dotknutej osoby, ale aj osoby, ktorej pôvodný držiteľ tieto zveril. dbať na to, aby subjekt, ktorému boli zverené nevystavoval bezpečnostného riziku tieto osobné údaje. V prípade, že k tomu tak dôjde, je nepochybne dôvodné priznať dotknutej osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby táto bola primeraná a proporcionálna“. (rozsudok KS v Prešove z 10. 11. 2022 č. k. 17Co/34/2022-270, rozsudok KS v Prešove z 10. 11. 2022 č. k. 17Co/52/2022-244, rozsudok KS v Prešove z 24. 11. 2022 č. k. 17Co/41/2022-241, rozsudok KS v Prešove z 24. 11. 2022 č. k. 17Co/53/2022-246)
60.7 Odvolací súd v bode 15 odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia dal prvoinštančnému súdu do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 04. 05. 2023 vo veci C-300/21 UI proti Österreichische Post AG.
60.8 So závermi citovaného rozsudku Súdneho dvora EÚ je možné len súhlasiť, a z neho vyplývajúce závery je možné analogicky aplikovať aj na súdenú vec.
60.9 Súdny dvor EÚ v rozsudku v podstate veci ustálil, že:
(i) samotné porušenie ustanovení GDPR nestačí na priznanie práva na náhradu škody (rovnako nemajetkovej ujmy); vyžaduje sa aj spôsobenie ujmy
(ii) pre priznanie práva na náhradu nemajetkovej ujmy GDPR nevyžaduje určitý stupeň závažnosti spôsobenej ujmy
(iii) výška náhrady škody (ujmy) sa riadi vnútroštátnymi pravidlami každého členského štátu EÚ pri dodržaní zásad ekvivalencie a efektivity zásad a práva Únie.
60.10 V skutkovo a právne identických veciach bol vznik nemajetkovej ujmy za zásah do súkromia dotknutých osôb (porušenie ich práva na informačné sebaurčenie) opakovane odvolacími súdmi konštatovaný, pretože boli sprístupnené viaceré citlivé osobné údaje dotknutých osôb neobmedzenému počtu neoprávnených osôb a konkrétne aj nálezcovi B. A. F., ktorý bol rovnako neoprávnenou osobou, čím reálne došlo u dotknutých osôb k strate kontroly nad svojimi osobnými údajmi a k ďalším potencionálnym nebezpečenstvám v majetkovej a nemajetkovej sfére dotknutých osôb, čo objektívne zakladá u každej takto dotknutej fyzickej osoby právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Takúto

nemajetkovú ujmu nie je potrebné preukázať ako ujmu kvalifikovanú (závažnú) [viď bod (ii)] a výška takejto ujmy sa podľa slovenského práva riadi zásadou primeranosti [viď bod (iii)].
60.11 K citovanému rozsudku Súdneho dvora EÚ je však potrebné ešte dodať, že skutkovo išlo o neporovnateľne menšiu intenzitu zásahu (neoprávnený zber údajov o politickej príslušnosti dotknutej osoby), pričom tieto zozbierané údaje ani neboli verejne publikované. Právne posudzovanie prípadu Súdnym dvorom EÚ vychádza z aplikácie noriem GDPR, pričom v čase bezpečnostného incidentu v súdenej veci (február 2017) ešte GDPR nenadobudlo v podmienkach právneho poriadku SR účinnosť. Nariadenie Európskeho parlamentu a rady (EÚ) 2016/679 z 27. 04. 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (GDPR) nadobudlo účinnosť 25. 05. 2018 (Článok 99 odsek 2. GDPR).
60.12 Zároveň je treba poznamenať, že právo na náhradu škody a zodpovednosť za škodu bola v článkoch 82 a 83 GDPR koncipovaná odlišne od predchádzajúcej právnej úpravy.
61. K primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd uvádza:
61.1 Pri existencii nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je rozhodovanie o primeranosti tohto nároku vecou voľnej úvahy súdu.
61.2 Súd zohľadnil rozsah incidentu, počet dotknutých osôb, trvanie incidentu, význam chráneného záujmu žalobcu (najdôležitejšie osobné identifikátory, napr. rodné číslo), aj významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu a priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 110,00 eur ako primeranú. Podľa názoru súdu táto suma napĺňa preventívnu, satisfakčnú a sankčnú funkciu, ktorú by mala spravodlivá relutárna náhrada spĺňať.

61.3 Je potrebné poukázať na to, že v skutkovo a právne identických právnych veciach osôb dotknutých tým istým bezpečnostným incidentom už rôzne senáty odvolacieho súdu judikovali primeranosť náhrady nemajetkovej ujmy tak, že väčšina odvolacích senátov ustálila ako primeranú sumu náhrady nemajetkovej ujmy 110 eur. Štyri senáty odvolacieho súdu ustálili vo veciach 14 dotknutých osôb (žalobcov) ako primeranú sumu náhrady nemajetkovej ujmy 500 eur (senáty 18Co, 20Co, 22Co a 7Co).
62. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

63. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

64. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

65. Čiastočné späťvzatie žaloby v tomto type sporu (o ochranu osobnosti) nemá žiaden vplyv na trovy konania, pretože ide o spor s výrazným prvkom sudcovskej tvorby práva, kde súdny verdikt závisí od úvahy súdu. Podstatná je v tomto prípade danosť základu nároku žalobcu, pričom výška priznanej relutárnej náhrady vo vzťahu k trovám nezohráva žiadnu úlohu. Tomu napokon zodpovedá aj ustanovenie § 10 ods. 8 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (viď uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 24. 05. 2022 č. k. II. ÚS 233/2022-18). V takomto prípade má úspešná strana sporu nárok na plnú náhradu trov konania. O ich výške súd rozhodne v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Len do uplynutia lehoty na podanie odvolania môže odvolateľ rozšíriť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda ako aj meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.